

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1, București,
cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din România (CNCS)

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-499-7

Foto copertă: Sorin Onișor

Editor: Valentin Ajder

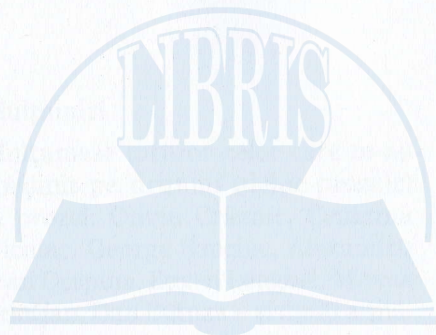
Alexandru V. Dan

Umbrele Transilvaniei

povestiri fantastice

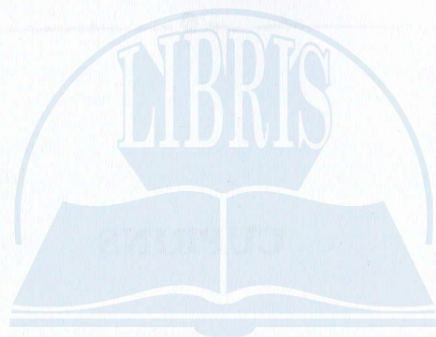
E I K O N

BUCUREȘTI, 2016

CUPRINS

Întâlnirea		9
Ochii himerei		13
Ciocnirea legendelor		33
Stafia de la Borșa		59
Umbrele Transilvaniei		73
Șantaj în negru		95
Prin grele văluri de visare		109
Jurnalul sfârșitului		119
<i>In Martyria</i>		131
Through heavy veils of dreaming		137
„Gothic über alles” sau despre fantastic și realism în literatură		147

Întâlnirea

Te bucuri de acel moment de respiro între două obligații, una care tocmai s-a încheiat și o alta, care nu te poate solicita decât peste un anumit timp.

Așadar, în mijlocul spațiului public imens în care te afli, iată-te nevoit să nu faci nimic – poți, în sfârșit, să stai liniștit și să te gândești la ale tale sau la orice îți face plăcere.

Pentru că nu te știi o persoană prea sociabilă, te întrebi cum se face că tot acel vacarm, al mulțimii de oameni de la mese și al traficului intens de jos, din stradă poate avea pentru tine darul de a te relaxa. Mai degrabă, un soi de toropeală parcă te cuprinde și, închizând ochii, îți lași mintea să se odihnească.

La un moment dat însă, atenția îți e atrasă de larma orașului, care începe să devină tot mai supărătoare și, peste miile de zgomote care mai de care mai nefirești, tânguirea stridentă a unei alarme dă ansamblului nota unei simfonii sfâșietoare. Să fie oare acel cântec de jale de pe urmă pe care întreaga lume pare că îl cântă fiecărui muritor care

îi părăsește scena? Sau poate lumea însăși își cântă, cu atâta durere, propria extincție?

Simți cum o stare de slăbiciune te afundă, încet, în imobilitate. Cu o hotărâre izvorâtă din ultimele-ți puteri reînnoiești un rămășag dintotdeauna ținut departe, adânc, în subconștient, și promiți orice, totul, implorând o primordială clemență.

Brusc, abdomenul parcă îți ajunge în gât, ca și cum ai cădea de foarte de sus; dezmeticindu-te, privirea ta se oprește pe niște pereți scorojiți ce se scutură violent în ritmul exploziilor ca de vulcan de afară. Iar, prin ploaia de praf de tencuială, la căpătâiul patului pe care stai lungit, un necunoscut cu barbă începe să istorisească, grav, niște întâmplări stranii, care nu se aseamănă cu nicio poveste din câte ți-a fost dat să auzi până atunci...

– Nu vă supărați... se poate?

– Poftim? te bâlbâi, încurcat.

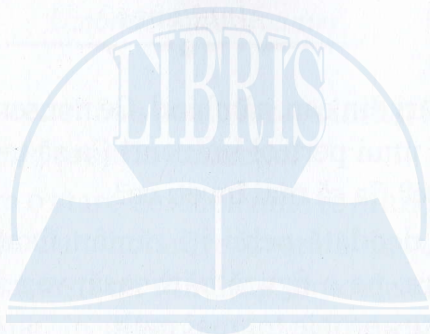
– Mă scuzați, scaunul...

– Nu! Adică... sigur! puteți să-l luați, vă rog! răspunzi tu, cât mai politicoș, aruncând imediat un ochi la ceas, pentru ca apoi, ușurat, să-ți mai plimbi privirea încă o dată peste marele furnicar de oameni a cărui zumzăială pare a fi remediul cel mai la îndemână contra grijilor și stresului.

Scuturi din cap, zâmbind. Ce nonsens! povești în mijlocul unui pericol iminent! Ca să te pregătească pentru ce? Ca să mai înveți ce?

Însă deodată ochii îți rămân fixați undeva în depărtare, pe o figură bărboasă, vag familiară, ce pare că se apropie tot mai mult.

Îl recunoști imediat pe străinul care te veghea și știi că mai ai la dispoziție doar o secundă sau două pentru a te hotărî ce să faci: fie să fugi încotro vezi cu ochii, fie, dimpotrivă, să rămâi să înfrunți neștiutele aventuri pe care, oricum, ți le rezervă viitorul... Și să afli.

Ochii himerei*

- **S**oimane, du-te degrabă și ne adu *Chimaera*!
spuse împăratul, de la înălțimea tronului,
sabiă lui întinsă atingând creștetul plecat al
viteazului.

Curtenii, de o parte și de alta a sălii cetății de scaun, închipuiau o armată de statui. Razele blânde ale soarelui forțau cadrele înguste și prelungi ale ferestrelor, dând în vileag părintește neînsemnatele păcate, altfel nevăzute, ale curăției uriașei săli, în chip de fire de praf aflate într-o veșnică plutire. Tot ce se auzea erau trilurile vesele ale păsărilor, ce nu țineau seamă de măreția momentului, dar se aflau în armonie cu ușurarea de pe fețele dregătorilor: împăratul luase o hotărâre de unul singur de această dată, într-o chestiune foarte importantă pentru țară, punându-și chiar coroana drept cheazășie. Iar

* Motto: „Capul cerbului are să te strige până atunci mereu pe nume, ca să te vadă, dar tu nu cumva să te îndupleci de rugămintea lui și să te ițesti la dânsul, că are un ochi otrăvit și, când l-a pironi spre tine, nu mai trăiești.” – Ion Creangă, *Povestea lui Harap-Alb*. (n.a.)

de înțelepciunea lui erau mândri toți supușii, fie ei mici sau mari, săraci ori bogați.

Tot mai multe vești ajungeau la urechile stăpânirii, cum că împărățiile care reușiseră să-și aducă la curte o „chimaeră” înfloriseră cât altele într-un veac sau mai multe, și împăratul se temea că, până să se cerceteze cum se cuvine pravilele fiecărei moșii pentru a se vădi, în cele din urmă, adevărul – unii învățați socotind că un asemenea lucru ar fi spre propășirea împărăției, iar alții, că spre pierzare –, până atunci, așadar, vecinii săi i-o vor lua înainte.

Astfel, Șoimanul plecă într-o nouă căutare, privit cu încredere și respect de oamenii cu inima bună și cu teamă și invidie de cei haini.

Toți știau un lucru: că nu era ca ei, și-i umblau tot felul de vorbe: de ce nu avea și el casa lui, ce era cu acel paloș altfel decât toate celelalte: mai mare, drept, cu mâner lung, făcut pentru două mâini și cu o apărătoare dreaptă pusă de-a curmezișul... Și, mai ales, oamenii se întrebau cu ce puteri răzbea el prin toate încercările.

Unii credeau că numele i se trage de la faptul că ar fi înzestrat cu agerimea șoimului, astfel reușind el să aducă la picioarele împăratului tot ceea ce de obicei era de negăsit. Iar alții, că ar fi stăpân peste un număr de șoimi sau chiar peste tot acest neam păsăresc, al cărui grai l-ar cunoaște și care îl ajută oricând dorește.

Ce-i drept, până atunci nimic din ceea ce a fost trimis să găsească nu a putut să se facă nevăzut de el și niciun dușman nu a reușit să-l dovedească, dar, cu toate acestea, spre deosebire de oricare altul în locul lui, niciodată, înainte de a pleca, nu se bizuia numai pe sine și nici nu era sigur că va reuși. Iar acum, pornind spre necunoscut, își simțea sufletul mai golit ca niciodată...

Părăsi cetatea, după care, la adăpost de ochii lumii, descălecă și, pășind cu fruntea plecată, cu ochii la firele de iarbă din cale, îi veniră în minte zâmbetele și privirile de care se bucura adesea din partea semenilor săi. Apoi coborî cu gândul prin neguri de timp, de vreme ce acum nu avea încotro să se îndrepte, iar despre viitor cu atât mai puține putea spune.

Cum ar fi fost dacă, cu toții, nu ar fi existat? Însă purtau cu ei sămânța începutului, iar o situație de cumpănă, precum cea de față, nu era decât un alt moment în timp, o întrebare ce ascunde, în ea însăși, un răspuns. Dar ce trebuia să facă pentru a trece mai departe? Cum să pună întrebarea în felul potrivit?

Își lăsă mâinile libere în atingerea palelor de vânt și a ierbiilor înalte ce-l înconjura. Ca să poată ajunge la înălțimea cerului, știa că trebuia mai întâi să se coboare în străfundurile pământului pentru a găsi temeiul ce trebuia găsit, pentru a putea afla în sine un temei...